

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 18

8/10 - 21/10

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

LANDSMØTET I TRANSPORT, OG TAKTIKKEN FOR LØNNSNEDSLAG

Kolstad og Kaspersen, nå i nært samarbeid før tariffoppgjøret.

Transportarbeiderforbundets landsmøte ble avholdt den 26-29 sept. De viktigste sakene var de ulovlige streikene, spesielt bryggearbeidernes, og tariffoppgjøret i 1978. To saker som

forøvrig ikke kan sees uavhengig av hverandre.

Transportarbeiderforeningsledelsens utkjør mot de ville streikene, og spesielt bryggearbeidernes streik, må for-

stås som et forsøk på å gjenreise den tillit blant medlemmene som videreutviklingen av det korporative fagapparatet er avhengig av. En tillit som ble sterkt svekket under bryggearbeidernes streik.

Da fagorganisasjonen gjennom lover og regelverk er blitt en del av den borgerlige stat vil enhver økonomisk kamp hvor dette apparatet settes til side anta en politisk karakter rettet mot nettopp denne staten. Fagapparatets viktigste oppgave og funksjon idag er å forhindre slike åpne politiske konflikter. Det vil si ved å stoppe eller selv lede arbeidskonflikter virker apparatet som en støtpute mellom arbeid og kapital. En oppgave fagapparatet ikke maktet under bryggearbeiderstreiken. Formannen Walter Kolstad oppsummerte da også sine egne erfaringer etter streiken som; "Det vi i-

Forts. s. 4

Angrep på lønnsglidningen: KA's STRATEGI STADIG MER I BRENNPUNKTET

Valget er over. Etter en mindre hvilepause med konsentrasjon om striden mellom fraksjoner i borgerskapet og mellom dem og småborgerskapet, rykker hovedmotsigelsen på nytt inn i bildet. Kampen mellom arbeid og kapital står etter en periode med feite valglofter på ny direkte i sentrum. Den sosialdemokratiske sam-ørningen og koordineringen i forbindelse med lønnsoppgjørene har nådd

det punktet der angrepet blir satt inn for å tette hullene i det tidligere tvangsnettet som arbeiderklassens lønnskamp blir snørt inn i. Angrepet rettes mot lønnsglidningen i avtaleperiodene. De er en trussel mot den kontroll over den samlede lønnsutbetalingen innen en periode som forutsettes for at den generelle økonomiske politikken skal lykkes, for at real-lønningen skal kunne holdes nede. I

et møte i Oslo Arbeidersamfunn i slutten av september, da valget vel var over og man kunne snakke om realiteter igjen, innvarslet Per Kleppe en offensiv mot lønnsglidning fordi den var en ukontrollert form for lønnsøkning og "dessuten virket skjevt fordelingsmessig" (Arbeiderbladets referat 23.9.77).

Her ser vi i ett glimt både inten-

Forts. side 4

Zimbabwe: RASISTREGIMET VAKLER

Ian Smith og hans rasistregime har nå i 12 år vært ansvarlige for undertrykkinga i Rhodesia, eller Zimbabwe som er landets egentlige navn. I de første åra etter at Smith-regimet erklærte seg uavhengige av Storbritania var situasjonen relativt stabil og rasistene hadde stort sett kontroll over den motstandsbevegelsen som fantes. Imidlertid har tida ikke jobba for det

hvite settler-regimet. I nabolanda Angola og Mocambique vokste motstandsbevegelsene og hev til slutt ut de portugisiske kolonialistene. Idag er Zimbabwe omgitt av afrikanske stater som støtter motstandsbevegelsen og lar geriljaen operere fra sitt territorium. Den tidligere forholdsvis ubetydelige gerillaen har i løpet av noen få år vokst i styrke slik at den idag

utgjør en reell trussel mot Smith-regimet.

MOTSTANDSBEVEGELSEN I ZIMBABWE

Den første organiserte motstanden mot rasismen finner en i dannelsen av ANC-bevegelsen som var og er dominert av småborgerlig og borgerlig tenkning, ikke minst fra elementer innafor de svarte kirkesamfunnene. Motstanden mot ANC's manglende militans førte til dannelsen av Zimbabwe African National Union (ZANU). Seiner fikk en for et par år siden en ny splittelse innafor ANC. Splittelsen har sin bakgrunn i at Joshua Nkomo overtok ledelsen i ANC ved et regulært kupp og satte Abdel Muzorewa og hans fraksjon utafør ledelsen.

Forts. side 5

"REVOLUSJONENS TEORI OG PRAKSIS" - SOM BILAG TIL NYTT NR. AV RØDE FANE.

Den mye omtalte lederartikkelen i Zeri i Popullit (hovedorganet til sentralkomiteen i Arbeidets Parti i Albania) fra 7. juli i år - "Revolusjonens teori og praksis" - foreligger nå ferdig trykt som bilag til nr. 3 1977 av Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift, Røde Fane.

Den albanske artikkelen foretar som kjent et revolusjonært oppgjør med den såkalte "tre-verden"-teorien, slik den anvendes som strategisk retningslinje av den nye revisjonistledelsen i Kina og Kinas kommunistiske parti. De albanske kommunistene peker på at den innebærer en classesamarbeidslinje i verdensmåletokk såvel som i de enkelte land, en oppfordring til verdens arbeiderklasse og de imperialistiske undertrykte folk og nasjoner om å legge ned den revolusjonære kampen og i stedet støtte opp om en del av det imperialistiske borgerskapet mot en annen del av det samme.

Med denne artikkelen demonstrerer Arbeidets Parti at Albania trass i den nye borgerlige utviklingen i Kina fortsetter som bastion og base for den proletariske verdensrevolusjonen, og at det albanske proletardiktaturet utelukkende stoler på egne krefter og på solidariteten fra verdens øvrige arbeiderklasse i kampen mot indre og ytre klassefiender. Artikkelen fortjener å bli lest og studert av alle klassebevisste arbeidere.

Som kjent har Albanias og Arbeidets Partis tidligere "venner" her i Norge - det såkalte AKP - helt fortiet artikkelens eksistens, trass i at Arbeidets Parti har oppfordret alle partier omkring i verden som kaller seg marxist-leninistiske, - til å ta stilling til den. AKP fortier også at en rekke av dets tidligere søsterpartier - bl. a. i Italia og Spania - har inntatt de albanske kommunistenes standpunkt og nå tar åpen avstand fra den borgerlige restaurasjonen i Kina under Huas og Teng Hsiao-pings ledelse. Men slike metoder kan ikke i lengda hindre den internasjonale grunnen under AKP's føtter i å sprekke, og til slutt avsløre AKP-ledelsen som de nasjonal-sjåvinistiske fiender av den proletariske verdensrevolusjonen og marxismen-leninismen som de er. -Vi oppfordrer spesielt alle ærlige revolusjonært innstilte og venner av Albania innen AKP til å skaffe og sette seg grundig inn i den albanske artikkelen.

Artikkelbilaget til Røde Fane er utstyrt med en innledning der sentralkomiteens arbeidsutvalg i Kommunistisk Arbeiderforbund klargjør KA's holdning til den kinesiske utenrikspolitikken før og nå, og konkluderer med full tilslutning til Arbeidets Partis strategiske

Forts. side 4

AMDEMICAEL KAHSAI I OSLO

Amdemicael Kahsai, medlem av sentralkomiteen Det eritreiske folkets frigjøringsfront (EPLF) og offisiell talsmann for fronten i Europa har besøkt Oslo. I forbindelse med besøket ble det den 5. oktober holdt en pressekonferanse. På grunn av tidspunktet for trykkingen av dette nummeret lot det seg ikke gjøre å få med noe stoff fra denne pressekonferansen. Vi kommer imidlertid tilbake til denne i neste nummer.

LESERINNLEGG

Et leserinnlegg signert J. P. tar i forrige nr. av dRA opp spørsmålet om hvilken holdning kommunistene skal innta til kunst og kulturpolitikken. Det er utvilsomt prisverdig at spørsmålet tas opp, og hvorfor skulle vi ikke etter denne heslige valgkamp oss tid til å kontemplere over skjønnheten?

Artikkelen - som bærer tittelen "Borgerlig kultur eller arbeiderklassens kamp" inneholder sterke angrep på småborgerne - ja, så sterke at undertegnede for en gangs skyld fristes til å ta dem i forsvar.

Hovedtankegangen hos J. P. synes å være: Hovedmotsigelsen i samfunnet går mellom borgerskap og proletariet, og ettersom alle tanker bærer et klassestempel, vil også kulturen være en del av klassekampen. Kommunistenes plikt må derfor være å bekjempe den borgerlige og småborgerlige kunst og å fremme den revolusjonære. Med det forbehold at det finnes atskillig borgerlig og småborgerlig kunst som fortjener å bli kjent for arbeiderklassen, er det all grunn til å slutte seg til J. P.s syn at kunsten ikke lever i en egen verden, avsondret fra klassene.

Det er heller ikke problematisk å hevde at det alt overveiende av det som produseres av kunst i Norge i dag er av småborgerlig karakter. Dette faktum får J. P. til å innta en avvisende

debatt

holdning til Kunsteraksjonen på et tvilsomt grunnlag. Han definerer denne slik: "... det er en kamp for at kunstnerne - hver eneste en - skal få statsstøtte stor nok for at de skal kunne bruke hele sitt liv og all sin tid på småborgerlig åndelig produksjon. Det er en kamp for å sikre eksistensgrunnlaget for en gruppe småborgere."

Det forekommer meg at J. P. i dette tilfellet er altfor hjerteløs overfor kunstnerne. Vel er det så at kommunistene ikke legger seg flate for talentheten og forlanger at staten skal opptre som mesén for enhver fribytter på kunstens område. Det prinsippet J. P. legger til grunn for vurderingen av Kunsteraksjonen, synes imidlertid å være følgende: "Den som produserer borgerlig og småborgerlig ideologi, skal heller ikke spise og

drikke." Altså ingen løff til den småborgerlige poets mage, ingen rødvin til hans gane. Tatt i betraktning at det er relativt store befolkningslag som daglig er sysselsatt med å spre borgerlig og småborgerlig ideologi - det dreier seg her på ingen måte bare om skjønnåndene, men også politikerne, skolelærerne, journalistene osv., ville

utvilsomt iverksettelsen av J. P.s taktikk utløse en omfattende hungersnød i landet. Vel å merke hvis de da ikke fulgte den parole J. P. lanserer: "Heller merverdiproduksjon enn borgerlig ideologiproduksjon."

J. P. grunngir sin motvilje mot kunsteraksjonen med at det alt overveiende flertall av kunstnerne i dagens Norge sprer borgerlig og småborgerlig ideologi og dermed styrker borgerskapets diktatur. Imidlertid skal det angivelig finnes en liten brøkdelen kunstnere som er "tilnærmet revolusjonære." Hadde disse vært i flertall, ville det følgelig ha vært korrekt å støtte Kunsteraksjonen. Det J. P. da i virkeligheten krever av den borgerlige staten, er at den skal sette småborgerne på slankekur, men te seg som en godhjertet mormor over-

for sine dødsfiender, de revolusjonære. Men det ville jo igjen forutsette at den revolusjonære kunsten - i motsetning til den småborgerlige - lever i en egen overbeskyttet verden - hinsides enhver klasseinteresse. Noe som står i skrikende motsetning til hovedpremisset for j.p.s eget resonnement.

Selv om det for kommunistene neppe kan komme på tale å gi betingelsesløs støtte til Kunsteraksjonen, må det generelt kunne sies at toleranse overfor kunstnerens krav om mer løff og rødvin godt lar seg forene med en tilintetgjørende kritikk av småborgerlige åndsprodukt. Og her kan vi alle være enige med J. P. om at det er nok å gripe fatt i.

- J. L.

Med dette anses debatten avsluttet her i den røde Arbeideren. Debatten fortsetter imidlertid i første nummer av Røde Fane.

Red.

ARBEIDEREN FORTJENER ET NYTT TRYKKERI NÅ!

Det er beklagelig, men likevel et faktum at abonnementskampanjen for den røde Arbeideren ikke har vist de helt store resultater - ennå! Et lite lyspunkt representerer de to Trøndelagsfylkene, som til nå er alene om å ha nådd målsettingen. Vi har derfor snakket med den ansvarlige for kampanjen i Sør-Trøndelag, for å få vite hvordan de har organisert verveaksjonen.

- Hvilke "hemmelige våpen" har dere brukt for å nå målsettingen?

- KAs politiske linje, som slett ikke er hemmelig, er utvilsomt viktigst. KA har drevet politisk arbeid her i 3-4 år, og politikken vår har etterhvert nådd utover det tradisjonelle student-"venstre". Så lenge vi ennå står svakt organisatorisk, og dermed ikke maktet å nå ut til alle interesserte lesere med hvert nummer, er det ikke vanskelig å få disse til å tegne abonnement. Det gjelder bare å spørre folk, og ikke gjøre Arbeideren til et forum for spesielt interesserte. "Det nytter heller ikke med fast "arbeidstid" i vervearbeidet, ha med et nytt nummer av dRA i veska sammen med papir og blyant - så får du vervet abonnenter overalt.

- Er ikke dette en litt individualistisk arbeidstil?

- Dessverre har nok kampanjen vært overlatt enkeltmedlemmene i alt for stor grad. I løpet av kort tid skal vi imidlertid lage en løpeseddel som vi sprer på studentbyene og i enkelte bydeler, der vi presenterer KAs politikk og får fram betydningen av en kommunistisk arbeideravis. Så vil vi gå rundt på dørene og selge Arbeideren og prøve og verve nye abonnenter. Selv om det ikke på kort sikt ikke gir den helt store uttelling, er det viktig på litt lengre sikt i det partibyggende arbeidet. Vi når ut med KAs politikk til et stort antall personer, kanskje for første gang. Om vi i første omgang bare får en håndfull nye abonnenter, vil disse i neste omgang bidra til å føre KAs politikk videre ut.

- Hvilke reaksjoner får dere på avisen?

- Nye lesere er overrasket over hvor lite felles vi har med det bilde AKP har malt av oss. Den største svakheten er etter mitt syn AKPs dominerende plass i avisa, Mens kritikken av SV noen ganger kan bli flåsete. Det er en kritikk redaksjonen nå har rettet noe opp.

Selv om langt fra alle deler avisas syn i et og alt, er det tydelig at KAs grundige analyser avtvinger respekt. De overflatiske artiklene som fyller

spaltene i "Ny Tid" og "Klassekampen" er sjelden å treffe på i Arbeideren. Noen ganger kan det virke som analysene blir for omfattende, og mange savner med journalistisk stoff i form av reportasjer og korte artikler. Etter som abonnementsstatistikk øker blir det mulig å øke sidetallet - og dermed bedre avisa innholdsmessig. Leserne har dermed en mulighet til sjøl å gjøre avisa bedre gjennom abonnementsverving, - og ikke minst ved sjøl å skrive om emner de mener får for liten plass i avisa. Vi trenger korrespondenter som kan skrive om klassekampens ulike frontavsnitt.

- Teknisk har ikke avisa alltid vært like bra som vi i redaksjonen ønsker. Har du noen kommentar til det?

- Arbeideren fortjener et nytt trykkeri nå! Om alle de som beklager seg over den tekniske kvaliteten sendte f.eks. en hundrelapp til trykkerifondet, var trykkeriet allerede innkjøpt. Det nye trykkeriet som tas i bruk ved årsskiftet blir et stort økonomisk løft for forbundet. Det krever at alle våre sympatisører bidrar økonomisk. Å styrke den Røde Arbeideren politisk og økonomisk er den viktigste oppgave-

en for alle som ønsker å styrke arbeiderklassens kampkraft. En kommunistisk avis er den første betingelsen for å nå ut med en kommunistisk politikk i arbeiderklassen - og dermed en del av forberedelsene til å danne det kommunistiske partiet. Alle som leser dRA i dag - og som ser de tekniske problemene avisa strir med - må ta konsekvensen av dette og yte sin del når KAs trykkeri nå skal anskaffes.

- En siste kommentar?

- Glem ikke at KA også utgir et teoretisk tidskrift, Røde Fane. KULs erfaring er at det ved universitetet kan være like lett å verve abonnenter til Røde Fane som Arbeideren. Abonnementsprisen er ikke verre enn at mange tegner dobbeltabonnement. Både Røde Fane og dRA må vi få bibliotekene til å abonnere på, det krever bare at en eller annen tar turen innom og foreslår det. Alle bokkaffeer må også kontaktes for å få dem til å ta inn KAs materiell. Det er nok av oppgaver å ta fatt på!

Mao Tse-tung:

Folkekrigens prinsipper

den røde Arbeideren har i de siste numre skrevet om folkekrigens prinsipper uten å gå nærmere inn på disse i detalj. Vi bringer derfor de 10 prinsippene utarbeidet av formann Mao Tse-tung.

1. Å angripe spredte, isolerte fiendestyrker først, og ikke før i annen omgang konsentrerte, sterke fiendestyrker.

2. Å erobre små og mellomstore byer og store områder på landsbygda først, å utsette erobringen av større byer til annen runde.

3. Vårt viktigste mål er ikke å holde på eller erobre en by eller et sted, men å gjøre det av med fiendens effektive styrke. Det å holde eller innta en by eller et sted er et resultat av at fiendens effektive kampkraft er knust, og ofte er det slik at en by eller et sted bare kan holdes eller erobres for godt etter at det har skiftet hender flere ganger.

4. I ethvert slag må vi konsentrere en absolutt overlegem styrke (to, tre, fire og av og til fem eller seks ganger fiendens styrke), og fienden må omringe fullstendig; vi må legge vinn på å gjøre det grundig av med dem og ikke la noen slippe ut av nettet. Under spesielle omstendigheter må vi påføre fienden knusende slag, det vil si konsentrere all vår styrke til et frontangrep og også føre angrep mot den ene eller begge av fiendens flanker, med henblikk på å gjøre det av med en del og å slå de den andre delen på flukt slik at vår arme raskt kan forflytte styrkene for å knuse andre fiendestyrker. Vi må søke å unngå seigslitne trefninger der vi taper mer enn vi vinner eller bare blir stående likt med fienden. Enda vi på dette viset er underlegne som helhet (når det gjelder antall), er vi absolutt overlegne partielt og i hvert spesifikt felttog, og dette sikrer oss seieren i felttoget. Etter som tiden

går, vil vi bli overlegne også som helhet og definitivt gjøre det av med fienden som helhet.

5. Intet slag må utkjempes uforberedt, vi må ikke innlate oss i noen trefning vi ikke er sikre på å vinne. Vi må gjøre alt for å være vel forberedt og sikre seieren under de vilkår som råår i forholdet mellom fienden og oss selv.

6. Vi må la vår kampstil få utfolde seg for fullt - mot under trefning, ingen frykt for ofre, ingen frykt for å bli uttrøttet, og sammenhengende kamp (det vil si utkjempe en rekke trefninger på kort tid uten pause).

7. Å legge vinn på å gjøre det av med med fienden når han er i bevegelse. Samtidig heller ikke forsømme taktikken med angrep på faste stillinger og å erobre punkter og byer der fienden ligger befestet.

8. Når det gjelder angrep på byer, må vi gå dristig løs på alle fiendtlige befestede punkter og byer som er dårlig

forsvart. Når tiden er inne, må vi passe på å erobre alle fiendens befestede punkter og byer som forsvarers av styrker med moderat kampkraft, dersom omstendighetene tillater det. Hva angår de av fiendens befestede punkter og byer som er sterkt forsvart, må vi vente til betingelsene er modne, og så innta dem.

9. Å supplere vår styrke med alle våpen og mesteparten av det mannskap vi erobrer fra fienden. Hovedressursene for vår arme både når det gjelder mannskap og materiell er selve frontene.

10. Å utnytte pausene mellom felttogene godt til hvile, trening og konsolidering av troppene. Perioder med hvile, trening og konsolidering bør i allminnelighet ikke vare lenge og så vi vidt mulig bør fienden ikke få noe pusterom.

"Den nåværende situasjon og våre oppgaver" (25. desember 1947).

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for
Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Hammerverksaka: LEGALISMENS OG AKSJONISMENS FALLITT.

DOMMEN

Høyesterett har nå avsagt endelig dom i den konflikten ved Norsk Hamnerverk i Stavanger som starta for to og et halvt år siden. På det sentrale og prinsipielle punktet er de tidligere byretts- og lagmannsrettsdommer opprettholdt. Dommen i Høyesterett endte opp med følgende konklusjoner: De ni oppsagte fikk ikke medhold i kravet om å få jobbene tilbake med den begrunnelse at proteststreiken mot oppsigelsen av en av de ni, Geir Sundet, var ulovlig og tariffstridig. På et punkt så Høyesterett seg tvunget til å "imøtekomme"

kravet fra de ni arbeiderne ved at bedriftsledelsen ble idømt å betale Sundet ei erstatning på kr 25 000,- og dessuten idømt saksomkostningene. Denne forandringa i Høyesteretts dom begrunnes med at Gulating Lagmannsrett ikke stilte strenge nok krav når det gjaldt å bevise de påstander som lå til grunn for oppsigelsen av Sundet. Høyesteretts konklusjon er altså at oppsigelsen av Sundet var usaklig. Når han ikke fikk jobben tilbake skyldes det at han sammen med de andre åtte hadde deltatt i en ulovlig streik og dette gir ifølge domspremissene grunnlag for oppsigelse. Denne delen av dommen

innebærer likevel et opplagt nederlag for bedriftsledelsen ved Norsk Hamnerverk. Men det betyr ikke at den innebærer noen seier for arbeiderklassen. Domspremissene inneholder en skarp kritikk av bedriftsledelsen fordi den ikke brakte oppsigelsen av Sundet inn for Arbeidsretten, for derved å få testet oppsigelsens juridiske gyldighet. Høyesterett mener derfor at bedriftsledelsen på denne måten var medskyldig i at "situasjonen" ble såpass "tilspisset". Det som her kommer fram er borgerskapets kritikk av en klassefelle som i sin militante iver har latt sine egne snevre og kortsiktige interesser gå foran den borgerlige klassens interesse av å bevare grunnlaget for sitt herredømme. Det er klart at en kapitalist som ikke forstår nødvendigheten av å være smidig, samarbeidsvillig og som "setter til side" de legale instanser som f.eks. Arbeidsretten, vil bidra til å undergrave dette klasseherredømmet. Domsavgjørelsen innebærer en stadfesting av det vi i KA har hevdet at borgerskapets juridiske organer aldri kan avsi annet enn klassedommer i borgerskapets favør, sjøl om de fra tid til annen må refse enkelte uheldige kapitalister i arbeidskonfliktsaker.

AKSJONISMEN

Men det nederlag som såvel Hammer-

Forts. side 5

Abonnementskampanjen:

GLEDIG ØKNING I VERVINGEN FRA IKKE-MEDLEMMER!

Målsetningen for den pågående abonnementskampanjen er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nr. fylkesvis oversikt over oppfyllingen av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle øvrige lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

De siste 14 dagene har Oslo/Akershus hatt noe i overkant av den økning som skal til hver annen uke for at målsetningen skal nås innen nyttår - fra 66,3% til 73,3%. Vest-Agder har økt fra 90 til 100%, og Bergen/Hordaland fra 35 til 40%. Sør-Trøndelag øker over oppfyllingen - fylket ligger nå på 193,3%, mot 173,3% for fjorten dager siden.

Vi nevner ellers at de siste 14 dagene har vi fått inn uvanlig mange nye abonnenter som er vervet av abonnenter som ikke er organisert i KA eller KUL. Dette ser vi som spesielt gledelig, og håper vil fortsette. Spesielt er vi glade for at denne tendensen særlig utmerker seg for Vestfold de to siste ukene, et fylke der vi ikke har organisasjon. På denne måten er abonnementskampanjen nå i ferd med å gi den røde Arbeideren en virkelig landsomfattende spredning, noe som er første forutsetning for å gjøre KA til et landsomfattende partibyggende forbund.

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyervervede abonnenter.

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

Verver:

Navn og adresse:

	0%	10	20	30	40	50	60	70	80	90	100
OSLO/AKERSHUS											
BUSKERUD											
TELEMARK											
VEST-AGDER											
BERGEN/HORDALAND											
SØR-TRØNDELAG											
NORD-TRØNDELAG											
TROMS											

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 27 63 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2006 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMARK: Harald Baun
Grønlynn. 18B,
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingunn Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Ingunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim.

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Marxistiske hefter

sjonen og propagandaen som skal fremme den: Kontrollen skal skjerpes ved å henvise til kravet om en jamn lønnsøkning i alle deler av arbeiderklassen slik beklager F. Nilsen i Beledning at man ikke har fått lønnsutjamning. Dette er selvsagt en totalt feilaktig oppfatning: for det første betyr sjølsagt ikke solidariteten i klassen at enkelte grupper ikke skal tilkjempe seg fordeler som andre i øyeblikket ikke er i stand til å oppnå. For det annet er hele systemet lagt opp for å lamme arbeiderklassens kampkraft som helhet. Den mest mulig effektive motstand består i at de arbeiderne det til enhver tid gjelder nemlig de som står oppe i lokale forhandlinger bryter med systemet, de rammene for oppgjørene som er bestemt ovenfra, og slik bidrar til å lette presset på arbeiderklassen som helhet.

I et intervju med LO's nestformann, Leif Haraldseth, framgår det at angrepet vil bli gjennomført i to faser. Den første fase er begrenset av nåværende tariffperiode. En gruppe nedsatt av Kontaktutvalget med deltakelse fra LO skal hindre videre lønnsglidning i denne perioden. Her dreier det seg altså om korporativistisk politikk av reneste vann, om enn på et relativt uformelt nivå. Ved neste tariffoppgjør til våren vil korporativismen bli forsøkt ytterligere styrket på det formelle plan. Da vil oppgjørsformene og avtaleformene bli tatt opp til "diskusjon" slik at man mest mulig blir i stand til å tette de hullene i systemet som ga plass for lokale kamper.

At det her dreier seg om et typisk korporativistisk angrep på lønnsglidningen for å kunne rette et slag mot lønnskampen generelt blir bare bestrykt av at saken har et aspekt til som bare tilsynelatende forkluder bildet. Det er nødvendig for trespannet LO, NAF og Regjering også å disiplinere de elementer innen kapitalistklassen som også benytter seg av lønnsglidning på de bedrifter de kontrollerer som et ledd i den indre konkurransekampen i kapitalistklassen selv. Om det dreier seg om forsøk på å kjøpe opp arbeidskraft eller for å presse opp arbeidsintensiteten er ikke så vesentlig. Det vesentlige ligger i bruddet på kapitalistklassens indre disiplin.

Direktør Braaland i NAF sier samme sted i Arbeiderbladet: "...det er nødvendig at noen utenfor den enkelte bedrift sier nei til lønnsglidning det er rom for på grunn av produktivitetsøkning. Bedrifter som er i vanskeligheter har gitt likestore lokale lønnstillegg som bedrifter som går godt og dette kan ikke fortsette".

Dette er så klar tale som man kan ønske seg og vel så det. Disiplinen må opprettholdes i kapitalistklassen og den kan bare opprettholdes utenfra, ved en tvang overfor den enkelte kapitalist, tydeligvis fra statlige myndigheter.

Hele kapitalistklassens kamp mot at arbeiderklassen skal få tilkjempet seg lønnsglidning særlig fra bedrestilte bedrifter forutsetter at disse bedriftene tvinges til ikke å utnytte sin stilling overfor de andre. Slik blir framstøtet

mot lønnsglidning statsintervensjonisme i en korporativistisk fase i en helt klassisk utforming og her er nøkkel-leddet i den sosialdemokratiske politikk.

Arbeiderklassen bør derfor ikke sette noen lit til de uttalelsene som ved et par anledninger har falt fra Jern og Met-formann Skytøen. Han har forsvart lønnsglidning ved å hevde at dette har gitt gode resultater i form av lønnsøkning innen hans eget forbund. Den dreier seg her neppe om noen særlig kampvilje, selv om Skytøen vel er under sterkere press nedenfra enn selve LO-ledelsen. Snarere dreier det seg vel her om en direkte solidarisering med enkelte kapitalinteresser innen motparten til hans eget forbund. Den sosialdemokratiske politikken sprekker hvis deler av dette byråkrati- og pampesjiktet blir like nær knyttet til kapitalistiske særinteresser som de borgerlige politikkerne. Skytøens utspill vil, om det sees på som en kamplinje, bety et nederlag. Opposisjonen vil bringes til å tro at den vinner fram, roen sprer seg på arbeidsplassene og de sentrale framstøt kan kjøres igjennom.

En annen måte å sukke pillen på, er forslaget om å utbetale lønnsglidningen ikke til arbeidstakerne, men til et sentralt fond. I og for seg betyr dette selvsagt ikke noe annet enn at det ikke skjer noen lønnsøkning. Man kan selv tenke seg hvilken fordel arbeiderklassen vil ha av store formuer forvaltet av DNA og LO-toppen. Dette vil bare bety at deler av reallønna blir fjernet fra arbeiderklassen og pumpet inn i kapitalen på ny.

Hvilken strategi skal arbeiderklassen nå benytte seg av? Det er klart at

samlede lønnsoppgjør i en eller annen form er kommet for å bli. Forsøkene på å sprengne rammen for oppgjøret ved ikke å nøye seg med en rent symbolsk protest mot selve formen som alt er innført er her den riktige framgangsmåten. Her står lønnsglidning og lokale oppgjør idag i sentrum. Et tilbakeblikk på Odda-streiken i 1976 kan vise poenget klart. AKP og SV messet dengang på et folkereligøst grunnlag at arbeiderne skulle få det de var "lov- et" av Kleppe. Det var deres bruk av smutthullene i systemet, å godta premissene for hele samordningen. KA propaganderte allerede den gang at kravene måtte gå utover det som var stipulert ved lønnsoppgjørene. Bare slik kan hullene i systemet brukes til å sprengte det og ikke til å gjemme seg i. Den senere utviklinga har til fulle bevist at AKP/SV den gang kjørte en ren dødslinje. Nå brukes systemet til å tette igjen hullene.

Den understreker bare nok en gang at bare den illegale streikens metode, å reise kampen på arbeidsplassene og organisere egne streikestøttekomiteer, kan føre fram. Og dette er ikke en rent teknisk metode, det er den riktige formen for det politiske innholdet en vellykket økonomisk kamp idag må ha. Den må generelt rette seg mot hele det borgerlige lovverk som arbeidsretten og konkret politisk slå et slag mot den utryddelsen av muligheten for lønnskamp som LO-ledelsen og sosialdemokratiet idag har intensivert.

LANDSMØTET... Forts. fra side 1

midlertid bør trekke lærdom av, er at vi i 1976 burde ha sikret oss hvordan vi kunne løse en slik konflikt som viste seg å oppstå ved Oslo havn når systemet skulle innføres". Eller sagt med andre ord, vi burde i 1976 ha nok erfaringer til en fullstendig kontroll med arbeiderne under et tariffoppgjør.

Etter streiken på brygga var det som nevnt klart at fagapparatet ikke hadde den tillit som var nødvendig for å klare dette, hverken hos arbeiderne eller borgerskapet (jamfør domspremissene i arbeidsretten). En situasjon som måtte endres før neste tariffoppgjør, og landsmøtet var muligheten. Fremgangsmåten var relativt enkel. Kolstad spilte på den avsky som landsmøtedelegatene har mot de småborgerlige provokatørene fra AKP og karakteriserte streiken som en blanding av "særkrav", "misforståelser" og "politisk innblanding fra samme type elementer som ved Linjegods". Videre ble det fra flere hold hevdet at arbeiderne på brygga i Oslo hadde vært uorganiserte ovenfor de andre havnearbeiderne, og satt fast lønssystemet i fare. Et fastlønnssystem som klart ville resultert i lønnsnedslag for arbeiderne i Oslo. Det eneste som ville vært solidarisk i denne sammenheng ville vært aksjoner blant alle havnearbeiderne for best mulige lokale avtaler og ikke som nå, lønnsnedslag ett sted og forbedring et annet sted. Dette forsto da også arbeiderne på denne tiden og bryggearbeiderne i Drammen og Moss ble av LO pålagt å losse skip som var omdirigert fra Oslo. Sagt med andre ord ble arbeidernes solidaritet bekjempet med påbud om streikebryteri. For å fremstå utad som arbeidernes eneste venn, i kamp og etterpå, ble Reidar Kasperen valgt inn i forbundsstyret. Et valg som i og for seg er typisk da Kasperen heller ikke etterhvert som streiken utviklet seg hadde arbeidernes fulle tillit. Ved hjelp av disse og lignende fremstøt forsøker forbundet å gjenreise den sviakende tilliten ute blant arbeiderne og få godkjent sin egen fremgangsmåte under streiken.

LOKALE FORHANDLINGER

Fra bryggearbeidernes forening ble det lagt frem et forslag om at tariff-forslag som innebærer nye arbeidsordninger bare skal forelegges og stemmes over på den arbeidsplass arbeidsordningen skal gjelde og videre at tarifforslag bare skal legges fram for de interessetvisten gjelder. Dette forslaget, som ser ut til å være et resultat av AKP's kampanje for å gjenreise fagbevegelsen som kamporganisasjon, ble naturlig nok forkastet. Forslaget innebærer i realiteten at en forsøker å bekjempe den borgerlige stat med denne statens eget lovverk. Retten til å stille lokale krav og å føre lokale forhandlinger er en rett arbeiderne må ta seg, uavhengig av om denne er lovfestet eller ikke.

Til tross for at dette illusjonsforslaget ble forkastet ble det på landsmøtet vedtatt at hovedavtalen mellom LO og NAF bør endres slik at den lokale fagforenings tillitsmann kan delta i forhandlinger på bedriftsplanet etter anmodning fra de valgte tillitsmenn ved bedriften. Dette vedtaket innebærer ikke automatisk at mulighetene for lokal kamp økes, men at lokale konflikter raskere kan kontrolleres og uskadeliggjøres. Ved en reell konflikt vil selvfølgelig den lokale tillitsmann bli satt til side til fordel for forbundet. Formannen i Oslo Transportarbeiderforening, Arne Hermansen, begrunnet da også det vedtatte forslag med at mange konflikter som i utgangspunktet har vært små, har blitt adskillig vanskeligere å løse p.g.a. den tid det tar før forbundet kan komme inn i bildet på den måten hovedavtalen foreskriver.

TARIFFOPPGJØRET

LO's nestformann, Leif Haraldseth, sa på landsmøtet at det er klare tegn på at det går i retning av en oppgjørsform hvor myndighetene trekkes inn og at den kombinerte oppgjørsformen ikke har fått sin endelige form. Haraldseth mente det måtte være mulig å få til en ordning med forbundsvise oppgjør og statlig inngripen. At LO nå sier de vil forsøke forbundsvise oppgjør kan ha

sammenheng med at motstanden blant arbeiderne mot denne oppgjørsformen er økende. Men vi anser det som mer samsynlig at de på denne måten vil forsøke å få bedre kontroll over lønnsutviklingen ved å gripe inn også på forbundsnivå, og slik forhindre at arbeiderne kan oppnå en rimelig lønn. På denne måten vil lønnstilbudet kunne variere fra 3 - 4% økning hos sterke forbund som Jern og Metall og ned til intet hos de mindre og svakere.

Ved at det er forbundsvise oppgjør under statskontroll kan det også være mulig å få presset igjennom en passus i oppgjøret om en ramme for lønns-glidningen innen enkelte forbund, og på denne måten frata disse enhver mulighet til lønnsøkning.

REVOLUSJONENS... Forts. fra side 1

perspektiv på den proletariske verdens-revolusjonen.

Artikkelbilaget er på 28 sider, og kan kjøpes separat for kr5,-. Bestill direkte fra KA, Postboks 2863, Tøyen, Oslo 6, og spre bilaget blant alle interesserte som du kjenner!

++

For alle som ansetter på eller kjøper Røde Fane, følger den albanske artikkelen med "på kjøpet" i siste nummer av tidsskriftet (nr 3 1977). Dette nummer er hovedsakelig viet det nasjonale spørsmål. Foruten den albanske artikkelen - som i høyeste grad handler om det nasjonale spørsmål - inneholder

OMORGANISERING AV KA I OSLO

KA har ikke alltid vært så sterke på det organisatoriske området, men som kjent går det an å lære av sine feil. Det er nettopp et utslag av at den konkrete oppbyggingen av det kommunistiske partiet har kommet i forgrunnen i KAs virksomhet, at organiseringen av den overlegent største avdelingen, Oslo, er blitt gått etter i sømmene det siste halve året.

Resultatet har først og fremst blitt at man har oppløst de gamle "lokallagene", som likevel fungerte dårlig som polit-

Røde Fane nr 3 bl.a. en artikkel om det nasjonale spørsmålets stilling i imperialistiske og imperialistisk undertrykte land, en artikkel om spørsmålets stilling i norsk arbeiderbevegelses tidlige historie, og en klasseanalyse-artikkel om framveksten av den borgerlige nasjonalstaten i Norge i perioden 1814 -1884. Av det øvrige stoffet i et innholdsrikt nummer nevner vi en kommentar til NKP-eren Leif Johansens helt ut sosialdemokratiske syn på kapitalismens økonomiske krise.

Enkeltnummer av Røde Fane koster kr 9,-, årsabonnement (4 nummer) kr 28,-. Bestill fra overnevnte adresse!

iske enheter på lokalnivå. I disses sted ble det nylig dannet ett lag for KA i Oslo som alle medlemmer tilhører. Dette laget får ansvaret for all propaganda og alle studier i Oslo, en oppgave som tidligere på grunn av den utilstrekkelige organisering falt direkte på Sentralkomiteens organer.

På sitt stiftelsesmøte oppsummerte laget erfaringer med den tidligere organiseringen, og staket opp de vesentligste oppgavene framover. Til formann i Oslo KA ble valgt Sverre Østby.

Litt seinere oppsto motsetninger også innfor ZANU. Den daværende ledelsen i ZANU ble kritisert av grunnplanet i ZANU's gerilja-hær ZANLA for å føre en forsonlig politikk ovafor rasistregimet. Dem tidligere lederer Sithole ble fjerna og erstattet med Robert Mugabe som hadde støtte fra geriljasoldatene og de bevisste elementene innfor ZANU. Idag har Nkomo-fraksjonen også dannet sin egen bevegelse ZAPU som også organiserer en geriljahær. Muzorewa står igjen i ledelsen av ANC, mens Sithole nylig dannet sitt eget politiske parti. Disse to sistnevnte organisasjoner organiserer ingen hæravdelinger og har en forsonlig holdning ovafor Smith-regimet, bl. a. har Muzorewa og Sithole i den siste tida stadig uttrykt håp om en forhandlingsløsning med Smith.

DEN PATRIOTISKE FRONTEN

ZANU og ZAPU har idag inngått et taktisk samarbeid ved at de har dannet Den Patriotiske Fronten. Begge disse organisasjoner har avvist alle kompromisser med Smith-regimet og mener at rasistregimet bare kan styrtes ved væpnet kamp.

Ideologisk er ZANU og ZAPU på ingen måte nærstående. I ZANU finner en de mest bevisste elementene. ZANU har dessuten lenge samarbeidet med FRELIMO i Mocambique og står politisk nær FRELIMO. Både Kina og Sovjet gir støtte til ZANU.

I motsetning til ZANU har Nkomo's ZAPU en klart borgerlig ledelse. Dette betyr ikke at det innfor ZAPU finnes

mer eller mindre ubevisste elementer som vil kunne støtte opp om en oppbygging av et sosialistisk Zimbabwe. Dette kommer ikke minst av at oppslutningen til bevegelsene ofte har stammemessige eller andre ikke-ideologiske årsaker. ZAPU står f.eks. sterkest i områdene langs grensa til Botswana, mens ZANU har størstedelen av sine geriljaavdelinger i områdene langs grensa til Mocambique.

Sjøl om f.eks. treningsleirene og mye av administrasjonen i ZANU og ZAPU drives i nabolanda, er en idag i ferd med å få absolutt kontroll over betydelige områder inne i Zimbabwe.

Av stor betydning for den Patriotiske Frontens framgang er den politiske og materielle støtte som de fem "frontlinjestatene" Mocambique, Tanzania, Angola, Zambia og Botswana har gitt. ANC og Sithole-gruppa er etter disse fem statenes støtte til den Patriotiske Fronten blitt atskillig mer isolert enn noen gang før.

CARTER SOM "FREDSUE"

Framgangen til den Patriotiske Fronten har sjølsagt ikke bare skremt Smith-regimet og hans allierte i Sør-Afrika, USA og andre vestmakter har også begynt å frykte en revolusjonær seier i Zimbabwe. En slik seier vil også sette apartheid-regimet i Sør-Afrika i en enda mer utsatt posisjon enn nå. Om Azania (Sør-Afrika) og Zimbabwe faller er USA uten allierte i det sørlige Afrika.

Den amerikanske regjeringa er sjølsagt innforstått med at om Smith

er fortsette sin rasistiske politikk vil dette skape bedre og bedre grunn for en revolusjonær seier. Dette er bakgrunnen for at USA og England nå stadig vekk opptrer som fredsduer i området. Det er tydeligvis ønsket om at Smith skal gå av og at han erstattes av svarte politikere som fjerner raselovene, men opprettholder landets økonomiske struktur og gode forbindelser med USA og Vesten. Et kapitalistisk, vest-orientert "Rhodesia" kan bare overleve om en fjerner de mest barbariske lovene til Smith-regimet slik at en baner vegen for et kompromiss med borgerlige retninger innfor motstandsbevegelsen. USA kan på denne måten få et lojalt regime i likhet med f.eks. det reaksjonære Mobutu-regimet i Zaire. Omsider ser det også ut til at Smith sjøl har gjort seg liknende refleksjoner. Tidligere har han uttalt at "Rhodesia" skulle være styrt av hvite i hele hans levetid, nå har han nylig innledet forhandlinger med Sithole om danninga av en blandingsregjering.

LØGNKAMPANJER MOT GERILJAEN

Mye tyder likevel på at vestmaktene med USA i spissen er for seint ute med sine "fredsplaner". Geriljaen er i klar framgang. Dette har skjedd til tross for regimets mobilisering, sensur av pressen, herunder forbud mot all positiv omtale av "terrorist". Smith-regimet har heller ikke lyktes med sine forsøk på å framstille geriljaen som terrorister. Dette til tross for at en har latt svarte soldater i hæren, utkledd som geriljasoldater, utføre mord og terror mot den svarte sivil-

befolkninga. Seinere gir telegrambyråene geriljaen skylda for disse overgrepene, noe som slukes rått av verdenspressen. Norske aviser som Aftenposten og Arbeiderbladet er ikke noe unntak.

Videre har Smith-hæren utført barbariske raids inn i Mocambique under påskudd av å ville ødelegge "terrorist-baser". Under disse aksjonene har hundrevis av sivile flyktninger blitt myrdet.

ZIMBABWES FRAMTID

Alle tidligere overgrep mot den svarte befolkninga har sjølsagt bare bidratt til ytterligere å befeste motstanden mot Smith's rasiststyre. Rasismen vil etter alt å dømme snart måtte opphøre i Zimbabwe enten ved at Smith får i stand en avtale med borgerlige krefter blant den fargete befolkninga eller ved at geriljahæren vinner en endelig seier. Smith's fortsatte styre er neppe mulig i lengre tid uten invasjon fra Sør-Afrika eller USA.

Idag synes en seier for gerilja-bevegelsen å være meget sannsynlig. Innfor gerilja-bevegelsen finnes det imidlertid borgerlige krefter som de revolusjonære har inngått en taktisk allianse med. Sosialismens seier i Zimbabwe krever før eller seinere at de revolusjonære også nedkjemper de borgerlige kreftene innfor den Patriotiske front.

verkarbeiderne som hele arbeiderklassen har lidd, kan ikke forklares utifra det som foregår innfor rettssalens fire vegger. Grunnlaget for nederlaget må etterspores i den taktiske linje for faglig kamp som de oppsagte Hammerverkarbeiderne valgte å følge i kampen for å få Sundet tilbake i jobben på Hammerverket. La oss derfor helt kort rekapitulere hovedtrekkene i utviklinga av aksjonen: Geir Sundet ble oppsagt fra jobben den 21. mars 1975 før prøvetida hans var utløpt, med den begrunnelse at han viste overdreven interesse for miljø- og sikkerhetstiltak på arbeidsplassen. Begrunnelsen fra bedriftsledelsens side var så grov og provokatorisk at den straks utløste en velbegrunna og solidarisk harme blant hans arbeidskamerater. I utgangspunktet syntes situasjonen meget gunstig sett fra arbeidernes side, da det var klart at et flertall på Norsk Hammerverk hadde reagert sterkt på bedriftens provokasjon, en del av disse gikk spontant til sitdown. I slike situasjoner er det av betydning at arbeiderne holder hodet kaldt og bevisst arbeider for å utvikle aksjon til full streik blant alle arbeidere. Her ligger den taktiske og på dette tidspunkt avgjørende feilen i aksjonen. Klubbformann Qanvik satset sterkt på hets og usaklighet ovenfor de aksjonerende, på det umiddelbart følgende klubbmøte. De aksjonerende reagerte på dette med å forlate klubbmøtet i protest. Dermed blir Qanviks mindretall til flertall og de tvilende får minimale muligheter til saklig informasjon og argumentasjon.

Dette forhold har da også de aksjonerende selv kritisert. De ble imidlertid på dette tidspunkt klart isolert og med klubbvedtaket mot seg, stod man igjen med mønsteret av en mindretallsstreik, at dette ble oppmuntret av både SV og AKP, bør vise klart hva disse partier står for.

Da dette ble klart visste det seg også raskt at to av de opprinnelige aksjonerende trakk seg, og etter press fra bedriften falt ennå fler fra, slik at det til slutt stod igjen 8 mann ved siden av Sundet. Den mindretallsstreik disse så valgte å fortsette med kunne ikke føre til annet enn å sementere splittelsen

blant Hammerverkarbeiderne, noe som på sin side la veien åpen for en ytterligere offensiv fra bedriftsledelsens side. Den linja de ni Hammerverkarbeiderne valgte å følge på dette tidspunkt var stikk i strid med både Strassbourgetesene fra Den Røde Fagforeningens Internasjonale og alle erfaringer fra lignende aksjoner: Den faglige taktikk må tilpasses det aktuelle styrkeforhold mellom klassene. Dette betyr selvsagt ikke at de fremskredne arbeiderne skulle oppgi sitt perspektiv med å sette hardt mot hardt for å få Sundet tilbake i jobben. Men den aktuelle situasjonen tilsa at det kampvillige mindretallet innså at deres linje hadde lidd et foreløpig nederlag og fulgte flertallsvedtaket om å gå tilbake til jobben for å vinne ny oppslutning om linja for å gå til ny ulovlig streik, om nødvendig, for å få innfridd kravet. Den linja som ble fulgt var på tross av sin militante form, ei kapitulasjonslinje, både på kort og lang sikt. På kort sikt fordi bare en enhetlig kampfront blant flertallet av Hammerverkarbeiderne kunne ha pressa bedriftsledelsen til retrett. På lang sikt fordi denne formen for aksjonisme ikke styrker arbeiderklassens strategiske posisjoner men fører til defeatisme og nederlagsstemning i hele klassen.

LEGALISMEN

Hammerverkarbeidernes utgangsposisjon blei ytterligere forverret i og med den tendensen som var iblant dem til å sette sin lit til at de "saklig" sett sto så sterkt at de "måtte" få medhold fra rettsvesenet. Men klassekamp er ikke et spørsmål om å ha gode jurister i ryggen, det er et spørsmål om å ha en enhetlig arbeiderklasse i ryggen. Og når "de streikende Hammerverkarbeiderne" trodde at juridiske tolkninger skulle sikre at kravet ble innfridd så måtte de nødvendigvis også tro at det ikke spillte noen avgjørende rolle hvilken politisk støtte de hadde i arbeiderklassen. Men saka forholder seg omvendt: jo sterkere støtten for et krav er i klassen desto lettere er det å presse gjennom en juridisk dom til fordel for dette kravet. Det er bare praktiseringa av ei slik faglig linje som kan

tvinge borgerskapet på en taktisk retrett. Dette er innholdet i kommunistenes parole "ters igjennom lov til seier". Når nå Hammerverksaka er brakt til ende og det er klart at borgerskapet vant dette slaget, er det nødvendig å trekke lærdommer av den. Ikke bare for alle som har støttet Hammerverkarbeidernes krav, men også for Hammerverkarbeiderne sjøl.

KONKLUSJON

Hammerverksaka har blitt forsøkt utnyttet av såvel SV som AKP under gjen-sidige beskyldninger om å ville utnytte konflikten til egne organisatoriske formål. Beskyldninger som etter vårt syn er helt riktige både når det gjelder AKP og SV. Men det er beskyldninger som dekker over det beklagelige faktum at både SV's og AKP's faglige linje vant gjennom blant Hammerverkarbeiderne og smeltet sammen. SV's ekstreme legalisme med AKP's ekstreme aksjonisme i skjønn forening bekrefter vårt syn på begge organisasjoner som markedsførere av felles politikk under ulike merkelapper.

SV's organ NY Tid har ei oppsummering av konflikten som på tross av sin naive stupiditet ikke bør forbaure noen. Ingen kommunister bør forbauses over at et legalistisk parti har ei legalistisk oppsummering av Hammerverksaka. Men for å anskueliggjøre reformismens fallitt kan det likevel være formålstjenlig å gjengi NY Tids forsøk på oppsummering. Avisas konklusjoner er at dommen innebærer at det ikke lenger finnes streikerett i Norge, at borgerskapet har styringsretten over bedriftene og at nederlaget skyldes at det korporative fagapparatet ikke støttet Hammerverkarbeidernes kamp. SV-avisa konkluderer med at det "gale" ved dommen var at den ikke også inn-skerpet borgerskapets "fredsplikt". For det første er det i og for seg betegnende nok at SV ikke er istand til å lese innholdet i domspremissene som nettopp innskjerper ulydige kapitalist-ers fredsplikt. Men mye verre er det at SV's kritikk har den funksjon at den oppfordrer til ytterligere korporative tiltak. Opp mot denne ynkelige fallitt-en står Kommunistisk Arbeiderforbunds linje: I ethvert kapitalistisk samfunn vil streikeretten aldri være reell sjøl om det er viktig nok å bekjempe

forsøk fra borgerskapet på å beskjære den ytterligere. Det må heller ikke forbaure kommunister at borgerskapet har maktet sine egne bedrifter og arbeiderklassens oppgave er derfor ikke å kritisere borgerskapet fordi det ikke lyder sine egne lover. Vår oppgave er ikke å sutre over denne tilstanden, men ta konsekvensene og bekjempe sjølve borgerskapet og ikke de ytre symptomer på denne klassens herredomme like lite som vår oppgave er å kritisere LO-ledelsens rolle men tvertimot sette LO-apparatet til side i erkjennelse av at apparatet i seg sjøl er ubrukelig.

VÆRRE OG VÆRRE...

Hu sa så kjærringa, hu skulle si Ære være. Etter å ha sløffet tesen om proletariats diktatur som nødvendig overgang til sosialismen, har nå det italienske kommunistpartiet gått et - helt logisk - skritt videre og deklart at hele marxismen/leninismen er forældet og "ubrukelig som rettesnor for det italienske kommunistparti" ifølge et referat i "Le Monde" av en uttalelse av et "fremtredende medlem" av partiets sentralkomite. På neste partikongress vil paragrafen som slår fast at partiet er marxist-leninistisk bli sløffet, en endring som "hele partiledelsen går inn for", ifølge referatet i Le Monde. Her, som i Kina nyttes enkelte korrekte sitater fra den forkastede læren til å kaste blå i øynene på eventuelle overlevende marxist-leninister, som dette: "Marxismen er ikke et dogme, men et hjelpemiddel i praktisk arbeid" - men arbeid for hva?

"Eurokommunismen", en bevegelse som det italienske partiet har stått i spissen for, er et forsøk på å kombinere kommunistiske prinsipper med den europeiske demokratiske tradisjon, heter det! Selvfølgelig et håpløst foretagende som bare vil gå ut over det virkelige demokrati, det virkelige folkestyre, som bare kommunismen kan sikre.

LD

den røde ARBEIDEREN Nr. 18 1977 5. Årg.

hver 14. dag

8/10 - 21/10

JONASSON STEIN ERIK
WESSELGOT 7
7000 TRONHEIM

POLITIKK OG TERROR

I det den røde Arbeideren går i trykken vet vi enda ikke noe om utfallet av den siste kidnappingsaksjonen i Vest-Tyskland. Dette betyr ikke at man ikke kan danne seg et klart bilde av det politiske innholdet i slike aksjoner. Det dreier seg for oss ikke om sosialpsykologiske skildringer av forskjellige intellektuelle miljøer i Forbundsrepublikken, men om en politisk analyse.

heng av relativ liten interesse. Faktum er at dette skjedde og at de startet en militær kamp mot det bestående. Men en moderne autoritær stat vil aldri kunne knekkes av et mindretall som ikke får massene med seg politisk. For hver ny Robin Hood får vi ti nye sheriffer i Notting' m.

I det hele tatt er forholdet til politiet vesentlig. Marx understreket at politiet ønsket konspiratørene fordi de

Den vest-tyske regjering: Sosialfascismen konspirerer.

Det springende punkt for enhver tilhenger av proletariatets diktatur er selvsagt ikke vold i seg selv, eller en prinsipiell moralsk fordømmelse av terror.

Men å si at man ikke tar prinsipiell avstand fra bruk av terror, betyr ikke at man kan godta at terror selv blir til en generell strategi, og det er dette som har skjedd i Vest-Tyskland. Det er derfor man på prinsipiell marxistisk grunnlag må ta avstand fra Baader-Meinhofgruppen (senere Røde Arme Fraksjonen.)

Marx gir i en lite kjent artikkel et like klart som humoristisk bilde av konspiratørene i Paris før revolusjonen i 1848. De utgjorde et eget sosialt sjikt, løsrevet fra produksjonen, tidligere arbeidere og filleproletarer som tilbrakte sin tid i kneiper og kaffeer. I Tyskland skjer selvsagt alt med et helt annet moralsk, ja nesten religiøst alvor. Men den politiske diagnosen må bli den samme.

"Deres virksomhet består nettopp i å foregripe den revolusjonære utviklingsprosess, kunstig å føre den til krise, å gjøre en revolusjon på stående fot uten å skape dens betingelser. Den eneste betingelsen for revolusjonen er for dem hvor godt deres samsvergtelse er organisert. De er revolusjonens gullmakere, de deler all den forvirring, ideer og bornert-het i fikse forestillinger som de tidligere gullmakere led av. De kaster seg over oppfinnelser som skal gjøre revolusjonære under, brannbomber, ødeleggelsesmaskiner med magisk virkning, påfunn som skal virke dess mer undergjørende og overbevisende jo mindre rasjonelt grunnlaget måtte være - de forakter på det dypeste en mer teoretisk opplysning av arbeiderklassen om dens klassegrunnlag." Med den totale avsondringen fra arbeiderklassen vi ser idag forsvinner selvsagt alle de komiske og forsonende trekk Marx ennå fant i 1840-årene. Grunnene til at RAF oppga å organisere arbeiderklassen, er i denne sammen-

heng av relativ liten interesse. Faktum er at dette skjedde og at de startet en militær kamp mot det bestående. Men en moderne autoritær stat vil aldri kunne knekkes av et mindretall som ikke får massene med seg politisk. For hver ny Robin Hood får vi ti nye sheriffer i Notting' m.

I dag ser vi den nære forbindelsen mellom forskjellige terrorgrupper og fascistregimer som Kaddaffi i Libya. Finansiering via bankran fører til forbindelser med den vanlige underverdenen. Og ikke minst: kampen mot all slags bygerrilja fører til en voldsom økning av voldsapparatet som i neste omgang også slår ned på vanlig politisk virksomhet og kriminaliserer denne.

Å tro at terroraksjonene kan rive massene med seg, kan bare bero på at man går ut fra forestillingen om eksemplets makt. Dette er selvsagt en idealistisk forestilling. Denne teorien er i sitt innerste vesen moralsk, den bunner i troen på at den rene vilje styrer verden. Dette er småborgerskapets politikk, bare den rene og gode vilje kan redde dem fra økonomisk ruin. Den rene vilje kan komme til uttrykk som vold som skal frelse verden, den kan komme til uttrykk i troen på abstrakte prinsipper. Noen avleggere av studentopprøret kysser støvlene til USAs president og og håper å få spise peanøtter fra de rikes bord ved en hyklersk oppslutning om Carters menneskerettighetspolitikk. Andre griper til en like abstrakt vold. Men politisk utgjør de, selv om uttrykksformene er diamentralt motsatte, to sider av samme sak. I denne sammenheng tror vi de strategiske lærdommene for arbeiderklassen gir seg selv.

Vi er inne i en underlig tid. Stadig dukker det opp nye ting fra vår stolte etterkrigstid, ting som lager mindre pene flekker på vår krithvite historie. Vi oversømmes av rykter og avsløringer.

Det siste er at vår forgudete og ufeilbarlige utenriksminister Lange i sin tid - det sies i 1952 - gikk helhjertet inn for at utenlandske - les amerikanske - tropper skulle stasjoneres her i landet også i fredstid. Dette forundrer sikkert ingen. Det er noe de fleste var helt klar over, så av den grunn er er det ingen grunn til å skrive om det, men det gir høve til å gjenoppfriske en gammel historie:

Det var stort selskap hos Lange, og praten gikk. En av gjestene, en fra tjukke slekta, bemerket at det var rart at Halvard var så krigersk, du som i din tid var pasifist, sluttet han. Jeg skal si deg, svarte utenriksministeren, i mitt hjerte er jeg fortsatt pasifist. Da grep fruene inn i samtalen, Ja, er du pasifist, Halvard, så er jeg jomfru.

Vi lever som kjent i aksjonenes tid. Det siste på området er Kvinnefrontens pornoaksjoner. Elitetropper snik-

er seg inn i pornoforretningene og rasker med seg et utvalg av den literatur som er lagt fram til salg bak nedrullede gardiner. Om nå den literære verdi kan diskuteres, så er bildestoffet hinsides all diskusjon.

For å beskytte seg har pornohandlerne organisert seg i en slags pornomafia. Rundt hjørnet ved alle de store forretningene lurar en gruppe utvalgte menn, svartmuskede kjønnsatleter, med hatten langt ned i panna - utsyrt med rikt utskårede stokker - penis i kjempeformat. Skattefri reklame.

Når jentene dukker opp, styrter de fram for å beskytte handelsdemokratiet. Dette er i grunnen et festlig innslag i et kjedelig bymiljø. Det interessante er ikke berørt hittil. Hvordan ser de som vanligvis vokter den etablerte moral, på dette. Jeg har ikke registrert noen reaksjon hos kristelig folkeparti hittil. Nå er ikke dette vanskelig å forstå, for de hinger, okser, griser eller menn som opptrer i de spennende bildeseriene i pornobladene er aldri utstyrt med kondomer, hadde de det vært og disse var kjøpt lørdag etter klokka seks, ville nok saken vært annerledes.

"LØNNSOM DRIFT VED KRÅKERØY VERK"

Fredrikstad: En av Østfolds "dynamiske" yngre fagforeningsfolk, klubbformann Per Kristiansen på Kråkerøy Verk, har nylig rykket ut med skarp kritikk mot formannen for det lokale arbeidskontoret, fordi han ifølge Kristiansen "forherliger arbeidssituasjonen" for de som nå sies opp fra Kråkerøy Verk. Kristiansen viser til at det er utstrakt arbeidsløshet blant annet blant eldre arbeidere, og at det på Kråkerøy Verk finnes ca. 70 arbeidere over 50 år.

Kristiansen er en mann som vet hva han gjør, og kjenner godt til konsekvensene! Han er nok tjent med å fremstå som en lojal og medfølende herre, all den tid han selv leder an i arbeidet med å få folk sparket fra sin arbeidsplass. I Demokraten i forrige uke gjør denne publisitetslystne personen seg bemerk-

et som rasjonaliseringsekspert. Han uttaler at "vi skal prøve å få til et forslag som kan få hjulene igang igjen, og vi går inn for at styrken reduseres, slik at de som beholder jobbene, får full dags jobb." For dette er en betingelse for "mest mulig lønnsom drift", ifølge denne arbeidsforlederen, som kan avslutte intervjuet med en frisk sleiv: "Med andre ord satser vi på å kjøre full drift med færre arbeidere".

Den slags folk er i sannhet borgerlige arbeidere - ikke bare fordi de er uunnværlige støttespillere for borgerskapets profittjakt, men også fordi de, akkurat som kapitalistene, vet å fremstå som kjempende "humanister" for å skjule brutaliteten bak fabrikkporten.

+++++

TRONHEIM: Delta i seminar om:

PARTI - KLASSE - RÅD.

Kommunistisk Universitetslag planlegger i samarbeid med Kommunistisk Arbeiderforbund et åpent helgeseminar i Trondheim om "Parti - Klasse - Råd" i slutten av oktober, sannsynligvis 29-30. oktober.

-- Trenger arbeiderklassen et kommunistisk parti, og hvordan må dette partiet organiseres.

-- Hvordan vil forholdet mellom arbeiderklassen og dets organisatoriske uttrykk, det kommunistiske partiet, være under kapitalismen og under sosialismen.

-- Hvilken rolle spiller arbeiderrådene (sovjetene) for konsolideringen av proletariatets diktatur.

Disse spørsmålene vil danne rammen for seminaret. Studiespørsmål og oversikt over aktuell studielitteratur vil bli sendt ved hen vedelse til:

KUL, Postboks 1886,
Jarlesletta,
7001 Trondheim.

Da seminaret blir avholdt på hytte utenfor Trondheim vil antall deltakere være begrenset, så vi ber alle deltakere melde seg på snarest.

JULENUMMERET AV ARBEIDER-REVVY

er nå under forberedelse. ARBEIDER-REVVY er et kulturmagasin som utgis to ganger i året av Kommunistisk Arbeiderforbund - 1. mai og til jul. Magasinet er åpent for bidrag fra alle interesserte - enten det dreier seg om skjønnlitterære og historiske bidrag, tegninger, korte historier eller utklipp m.m.

Redaksjonen opplyser at deadline for innlevering av bidrag til julenummeret er 1. november. Send stoffet til ARBEIDER-REVVY v/Øystein Sjaastad, Kommunistisk Arbeiderforbund Postboks 2863 Tøyen OSLO 6